

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. V., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 prvej vete Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2008 doručená sťažnosť A. V., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva zaručeného v čl. 6 prvej vete Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva:

«Žalobou zo dňa 14. 12. 2000, doručenou súdu dňa 19. 12. 2000 o privolenie k výpovedi z nájmu bytu sa žalobca, S. III, K., domáhal privolenia k výpovedi z nájmu.

V konaní, v ktorom pôvodne žalovanou bola matka sťažovateľky, M. V., zomrelá dňa (...).

Po vykonaní dokazovania v predmetnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I sp. zn. 19 C 1613/2000, Okresný súd Košice I rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 9. 9. 2004. ktorým privolil k výpovedi z nájmu bytu č. 13, nachádzajúceho sa v K. na 3. poschodí (...), ktorú dal žalobca žalovanej dňa 11. 1. 2001. (...)

Dňa 14. 11. 2005 podala matka sťažovateľky proti uvedenému rozsudku včas odvolanie.

Dňa 26. 4. 2005 Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3 Co 30/05-68 potvrdil rozsudok okresného súdu (...).

Dňa 24. 6. 2005 podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie pôvodne žalovaná matka sťažovateľky, ku ktorému sa sťažovateľka dňa 13. 8. 2007 pripojila.

Dňa 25. 10. 2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 233/2007 dovolanie sťažovateľky odmietol (...).

Sťažovateľka namieta, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 233/2007 bolo porušené jej právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na spravodlivé súdne konanie a právo na prejednanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

V dovolaní zo dňa 24. 6. 2005 proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ku ktorému sa pripojila sťažovateľka, ako právna nástupkyňa pôvodne žalovanej, pôvodne žalovaná namietala nasledovné procesné pochybenia Krajského súdu v Košiciach.

V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I sp. zn. 19 C 1613/2000 bol pôvodne žalovanej, matke sťažovateľky doručený návrh na začatie konania, ku ktorému sa vyjadrila a predvolanie na pojednávanie na deň 15. 1. 2002 a 17. 5. 2002. Na zastupovanie na týchto

dvoch pojednávaniach splnomocnila splnomocnením zo dňa 15. 1. 2002 a splnomocnením zo dňa 17. 5. 2002, svoju dcéru, sťažovateľku. (...)

Na pojednávaní dňa 17. 5. 2002 predložila sťažovateľka splnomocnenie zo dňa 17. 5. 2002. Ako však vyplýva z uznesenia, ktorým bolo toto pojednávanie odročené na deň 27. 9. 2002, súd pojednávanie odročil s tým, že opäťovne bude volaný žalobca. Uznesenie sa nezmieňuje o tom, že by na pojednávanie mala byť predvolaná pôvodne žalovaná, matka sťažovateľky, ktorá bola účastníčkou konania, a ani jej predvolanie na toto pojednávanie nebolo doručené.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 27. 9. 2002 súd konal so sťažovateľkou, dcérou pôvodne žalovanej, a to napriek tomu, že na zastupovanie na tomto pojednávaní nebola pôvodne žalovanou splnomocnená. (...) Pojednávanie zo dňa 27. 9. 2002 bolo odročené na deň 29. 11. 2002 (...). To isté platí o pojednávaní konanom dňa 29. 11. 2002, ktoré bolo odročené na deň 27. 2. 2003.

Pojednávanie dňa 27. 2. 2003 sa rovnako uskutočnilo bez prítomnosti účastníčky konania - pôvodne žalovanej (...). Predmetné pojednávanie bolo odročené na deň 22. 5. 2003, pričom na toto pojednávanie pôvodne žalovaná opäť nebola predvolávaná, ani sa ho nezúčastnila a bolo odročené na 18. 9. 2003.

Na pojednávaní dňa 18. 9. 2003, na ktoré pôvodne žalovaná, ako účastníčka konania znova nebola predvolávaná a ani sa ho nezúčastnila (...). Pojednávanie bolo odročené na deň 29. 10. 2003 bez toho aby o tomto termíne bola pôvodne žalovaná upovedomená alebo predvolaná.

Aj uvedené pojednávanie, konané dňa 29. 10. 2003 bolo odročené v neprítomnosti pôvodne žalovanej na deň 10. 2. 2004. Toto pojednávanie sa neuskutočnilo.

Na ďalšom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 9. 3. 2004, súd konal v neprítomnosti pôvodne žalovanej, so sťažovateľkou (...). Bolo odročené na deň 6. 5. 2004 bez toho, aby na toto pojednávanie bola pôvodne žalovaná predvolaná.

Pojednávanie uskutočnené dňa 6. 5. 2004 bolo odročené na deň 9. 9. 2004, pričom v uznesení, ktorým súd toto pojednávanie odročil je uvedené: „Predvolaná bude splnomocnená zástupkyňa žalovanej.“ Bola teda predvolaná sťažovateľka, ale účastníčka konania, pôvodne žalovaná, na pojednávanie predvolaná nebola.

Na pojednávaní dňa 9. 9. 2004, na ktoré súd účastníčku konania nepredvolal, ale

predvolal sťažovateľku, súd vyhovel návrhu žalobcu a privolil k výpovedi z nájmu bytu. (...)

V konaní okresného súdu teda opakovane došlo k závažným procesným pochybeniam, ktoré pôvodne žalovanej ako účastníčke konania, odňali možnosť konať pred ním.

(...) v čase vynesenia rozsudku okresného súdu, bol ten povinný podľa ustanovenia § 30 O. s. p. poučiť pôvodne žalovanú o tom, že jej na jej žiadosť môže ustanoviť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jej záujmov a posúdi ju ako účastníčku, u ktorej sú predpoklady, aby bola súdom oslobodená od súdnych poplatkov, túto povinnosť nesplnil. (...)

Krajský súd ako odvolací súd (...) sa vôbec námietkami pôvodne žalovanej o opakovaných procesných pochybeniach okresného súdu, ktoré spôsobili, že sa s pôvodne žalovanou nekonalo ako s účastníčkou konania a ako účastníčke konania jej bola odňatá možnosť pred súdom konať, nezaoberal.

Odvolací súd neprihliadol ani na ďalšiu vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesprávnosť rozhodnutia vo veci spočívala okrem procesných pochybení okresného súdu aj v tom, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil nepoužil v predmetnej veci ustanovenie § 712 písm. b) Občianskeho zákonníka - podľa ktorého súd neprivolí k výpovedi nájmu bytu z dôvodu uvedeného v § 711 ods. 1 písm. d) - ak sa nájomca a jeho domácnosť ocitli bez vlastného zavinenia v hmotnej núdzi, kým sa jeho hmotná núdza neodstráni. Predmetne ustanovenie bolo účinné od 20. 6. 1997 do 1. 9. 2001, teda aj v čase keď sa konanie o privolenie k výpovedi z nájmu začalo.

Podľa ustanovenia § 879c O. s. p., ktoré je prechodným ustanovením k úpravám účinným od 1. 9. 2001, začaté konanie o privolenie súdu k výpovedi nájmu bytu do nadobudnutia účinnosti tohto zákona, dokončí súd podľa doterajších predpisov. Na zabezpečenie bytovej náhrady sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona. (...)

Ak teda Krajský súd v Košiciach uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že správne, výstižné a presvedčivé sú dôvody rozsudku, toto konštatovanie nemá oporu v obsahu rozsudku okresného súdu, pretože v uvedenom rozsudku nemožno nájsť ani zmienku o tom, akým spôsobom sa súd vyrovnal so skutkovými okolnosťami veci vo vzťahu k ustanoveniu § 712 písm. b), ale ani o tom, že by existenciu ustanovenia § 712 písm. b) bral do úvahy.

V predmetnej veci, vzhľadom na uvedené skutočnosti nebol teda rozsudok preskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Pôvodne žalovaná sa (...) domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu zrušil a zrušil aj rozsudok súdu I. stupňa a vrátil vec súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

V odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým ten dovolanie pôvodne žalovanej, ku ktorému sa pripojila sťažovateľka odmietol konštatuje, že „pôvodne žalovaná na niektoré pojednávania splnomocnila svoju dcéru (sťažovateľku), s ktorou súd konal a ktorej povinnosťou bolo odročenie pojednávania oznámiť pôvodne žalovanej.“

So skutočnosťou, že pôvodne žalovaná v skutočnosti, podľa plných moci nachádzajúcich sa v súdnom spise splnomocnila sťažovateľku len na dve konkrétne pojednávania a v ostatných prípadoch súd konal so sťažovateľkou bez akéhokoľvek splnomocnenia a pôvodne žalovanú ako účastníčku konania na pojednávanie nepredvolával, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom uznesení nevysporiadal. (...)

Najvyšší súd ďalej v odôvodnení uznesenia, ktorým dovolanie zamietol konštatuje, že pôvodne žalovaná „sama svojím zavinením (neospravedlnením a nepožiadanim o odročenie pojednávania) tieto práva nevyužila, preto nie je dôvodná námietka, že jej bola odňata možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.“ (...).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie odmietol s odôvodnením, že je procesné neprípustné, napriek tomu, že už vyššie spomenuté vady, ktorými trpia rozhodnutia Krajského súdu a súdu I. stupňa v dovolacom návrhu pôvodne žalovaná a sťažovateľka označili, pričom zároveň tieto skutočnosti priamo vyplývajú zo súdneho spisu. Ak teda Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie napriek vadám konania, ktoré mu predchádzalo a pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, svojím postupom zabránil odstránenie pochybení Krajského súdu a súdu I. stupňa vyššie vytýkané a osvojil si ich.

Týmto spôsobom zasiahol do práva sťažovateľky, aby o jej veci bolo rozhodnuté zákonom predpísaným spôsobom, čo jednoznačne malo za následok porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces. (...)

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (...) po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezhom:

Právo sťažovateľky

*- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a
- právo na prejednanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 prvá veta Dohovoru,*

bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Cdo 233/2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 233/2007 zo dňa 25. 10. 2007 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a práva zaručeného v čl. 6 prvej vete dohovoru postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2007.

Ústavný súd konštatuje, že konanie o sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie označených práv napadnutým postupom najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inšinciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu okrem iného vyplýva, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasledujúcich O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.(...)“

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.). Tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a vtedy, ak smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o rozsudok zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O. s. p., lebo dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval a tak ani nevyslovil právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť.

Vzhľadom na námietku žalovanej a zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadísk uvedených v ustanovení § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nieje postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným).

Žalovaná namietala, že postupom súdu prvého stupňa, ako aj súdom odvolacím jej bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožní účastníkovi realizácia tých procesných práv, ktoré mu priznávajú procesné predpisy za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. (...)

Ako vyplýva z obsahu spisu, tvrdenie žalovanej v dovolaní nie je celkom úplné a pravdivé. Súd prvého stupňa vo veci nariadil celkom 12 pojednávaní, ktoré boli odročené prevažne pre neprítomnosť účastníkov bez meritórneho prejednania veci. Je pravdou, že

pôvodne žalovaná (M. V.) na niektoré pojednávania splnomocnila svoju dcéru A. V., s ktorou aj súd konal a ktorej povinnosťou bolo odročenie pojednávani oznámiť žalovanej. Súd prvého stupňa však pôvodne žalovanú aj predvolal, napríklad na pojednávanie nariadené na 9. marca 2004, ktoré predvolanie prevzala osobne 6. februára 2004, pričom však svoju neúčast' neospravedlnila, ani nežiadala o odročenie pojednávania. Na pojednávanie nariadené odvolacím súdom na 26. apríla 2005, kedy bolo vo veci odvolacím súdom rozhodnuté, pôvodne žalovanú predvolal, ktorá predvolanie prevzala 15. apríla 2005. Táto však svoju neúčast' neospravedlnila a ani nepožiadala o odročenie pojednávania.

Kedže žalovaná svoju neúčast' na pojednávani neospravedlnila, ani nepožiadala o jeho odročenie, sama zavinila uskutočnenie pojednávania v jej neprítomnosti. Tým sa vzdala možnosti využiť na pojednávani všetky práva priznané Občianskym súdnym poriadkom, vrátane práva v zmysle § 120 O. s. p., ktoré v dovolaní namietala. Žalovaná nebola teda postupom súdu (prvostupňového, ani odvolacieho súdu) vylúčená z realizácie procesných práv daných jej Občianskym súdnym poriadkom. Naopak, sama svojím zavinením (neospravedlnením a nepožiadaním o odročenie pojednávania) tieto práva nevyužila, preto nie je dôvodná jej námietka, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. a tým, že bolo rozhodnuté v jej neprítomnosti, nebola jej pričinením súdu znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej procesné neprípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je neprípustné. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za

zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľky „*nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*“. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktorí sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008